

Στην πρωτεύουσα της Δανίας χάθηκε μία ιστορική ευκαιρία προκειμένου να επιτευχθεί μια δίκαιη και αποτελεσματική συμφωνία που να βασίζεται στα επιστημονικά δεδομένα, ώστε να περιοριστεί η αύξηση της θερμοκρασίας σε επίπεδα πολύ χαμηλότερα από το επικίνδυνο όριο των 2° C.. Το ρολόι μετράει αντίστροφα και οι ηγέτες των κρατών αρνούνται να λάβουν δραστικά μέτρα. Μέσα στους επόμενους μήνες, η διεθνής κοινότητα θα πρέπει να επαναφέρει τις εκτροχιασμένες διαπραγματεύσεις στις ράγες μίας δίκαιης, φιλόδοξης και νομικά δεσμευτικής συμφωνίας.

Τα βασικά στοιχεία, σύμφωνα με το σχέδιο συνθήκης που συνέταξαν οι ΜΚΟ, για μια καλή συμφωνία ήταν τα εξής:

- Νομικά δεσμευτική συνθήκη για την περίοδο 2013 - 2017
- Μείωση των εκπομπών κατά 40% έως το 2020, και >95% έως το 2050, στις ανεπτυγμένες χώρες
- Οικονομική στήριξη €115 δις ετησίως προς τις αναπτυσσόμενες χώρες
- Περιορισμός της αύξησης των εκπομπών κατά 15 - 30% για τις αναπτυσσόμενες χώρες έως το 2020 (σε σύγκριση με το σενάριο αναφοράς) και μείωση εκπομπών κατά τουλάχιστον 50% έως το 2050.
- Μείωση των εκπομπών από την αποδάσωση κατά τουλάχιστον 75% έως το 2020
- Δημιουργία ενός νέου «Οργανισμού της Κοπεγχάγης για το κλίμα»
- Ορισμός στόχου τεχνολογικής ανάπτυξης
- Ισχυρό καθεστώς συμμόρφωσης
- Έγκαιρη διαδικασία αναθεώρησης

Αν τα παραπάνω είχαν συμφωνηθεί στην Κοπεγχάγη, τότε θα μιλούσαμε για μια πραγματικά καλή συμφωνία.

Υπήρχαν ενδείξεις που έδιναν δικαίωμα για αισιοδοξία όσον αφορά την επίτευξη

μιας καλής δεσμευτικής συμφωνίας όπως:

- Το προηγούμενο της διάσκεψης του Μπαλί το 2007. Οι διαπραγματεύσεις είχαν φτάσει σε αδιέξοδο, όταν υπό την πίεση της κοινής γνώμης, οι αντιπροσωπείες των κρατών συμφώνησαν σε έναν οδικό χάρτη με τέσσερις βασικούς άξονες, πάνω στους οποίους βασίζεται κατά κύριο λόγο η πρόοδος των έως τώρα διαπραγματεύσεων.

- Η πολιτική πίεση που ασκείται από ηγέτες κρατών όπως η Σουηδία, Δανία, Ηνωμένο Βασίλειο, Νορβηγία είναι ισχυρή.

- Η πολιτική πίεση που ασκείται από φτωχές και αναπτυσσόμενες χώρες, όπως τα αφρικανικά κράτη, εκτός του ότι αποτελεί ισχυρό εργαλείο στο εσωτερικό των διαπραγματεύσεων, παρακινεί την κοινή γνώμη να αναζητήσει υπαίτιους για τα λάθη που ενδέχεται να οδηγήσουν στην οικονομική και κυρίως φυσική εξόντωση των αδυνάτων του κόσμου.

- Κανένα κράτος και πολύ περισσότερο κανένας ηγέτης δεν θέλει να αναλάβει την ευθύνη μιας ενδεχόμενης αποτυχίας. Το γεγονός, επίσης, ότι περισσότεροι από 40 ηγέτες κρατών είχαν ήδη δηλώσει την συμμετοχή τους στην Κοπεγχάγη αποτελούσε μια θετική ένδειξη για το τελικό αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων.

Η συμφωνία της Κοπεγχάγης κάθε άλλο παρά βήμα προόδου είναι. Το Κιότο ήταν βήμα προόδου, αφού ήταν η πρώτη νομικά δεσμευτική συμφωνία για τον περιορισμό των ανθρωπογενών αερίων του θερμοκηπίου. Αντίθετα, στην Κοπεγχάγη δεν προέκυψε καμία νομικά δεσμευτική συμφωνία. Στο κείμενο της συμφωνίας της Κοπεγχάγης δεν υπάρχουν αριθμητικοί στόχοι για τη μείωση των εκπομπών άνθρακα ούτε γίνεται αναφορά στην «επαλήθευση» των εκπομπών, κυρίως λόγω των αντιρρήσεων της Κίνας, η οποία αρνείται κατηγορηματικώς να τεθεί υπό διεθνή παρακολούθηση.

Στα λίγα θετικά σημεία της διάσκεψης είναι η προβλεπόμενη, σύσταση ενός Κλιματικού Μηχανισμού Χρηματοδότησης προς τις αναπτυσσόμενες χώρες για να καταπολεμήσουν την αποδάσωση, να στραφούν στην καθαρή ανάπτυξη και να μειώσουν τις εκπομπές τους, καθώς και για να προστατευτούν από τις αναπόφευκτες επιπτώσεις των κλιματικών αλλαγών. Θετικός είναι και ο στόχος του περιορισμού της αύξησης της θερμοκρασίας στους 2 βαθμούς Κελσίου.

Κύριοι υπεύθυνοι για την αποτυχία είναι η Κίνα, οι ΗΠΑ και η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) Η Κίνα και οι ΗΠΑ κατέφθασαν στην Κοπεγχάγη απρόθυμες να συμφωνήσουν σε μια νομικά δεσμευτική συνθήκη ικανή να γλιτώσει τον πλανήτη από το επερχόμενο κλιματικό χάος. Οι δυο μεγάλοι ρυπαντές του πλανήτη, που μαζί ευθύνονται για το 42% των παγκόσμιων εκπομπών, φρόντισαν να παγώσουν την πρόοδο των διαπραγματεύσεων, και αναλώθηκαν σε ζητήματα τυπικών διαδικασιών. Η ΕΕ κατάφερε να μην κάνει ούτε το στοιχειώδες: να αυξήσει τον στόχο μείωσης των εκπομπών από 20% σε 30% και να δώσει νέα πνοή στις διαπραγματεύσεις.

Το αποτέλεσμα είναι κατώτερο των προσδοκιών και των απαιτήσεων της επιστήμης και αποδεικνύει ότι η προσπάθεια καταπολέμησης της κλιματικής αλλαγής είναι πολύ δύσκολο θέμα